

Milliók

Frank Cottrell Boyce

Frank Cottrell Boyce

Milliók

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2005

1

Anthony a pénzzel kezdené. Azt mondja, hogy minden a pénzről szól, ezért először arról kell beszélni.

Valószínűleg így váгна bele:

– Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer 229 370 font – és így fejezné be: – és a pénz azóta is boldogan kamatozik az egyik bank betétszámláján.

De most én mesélek. Ha beszélek valamiről, mindig elmondom, mit tudok a dolog védőszentjéről. Amikor például arról kellett fogalmazást készíteni, hogy új házba költöztünk, ezt írtam:

A költözés

Írta:

Damian Cunningham, ötödik osztály

Nemrég költöztünk a Cromarty köz 7-be. A költözködés védőszentje Szent Anna (I. század). Ő volt a Miasszonyunk édesanyja. A Miasszonyunk nem halt meg, hanem

még egész fiatalon fölment a mennybe. Szent Anna nagyon elszomorodott emiatt, és hogy jókedvre derítsék, fogta négy angyal, és átvitte Szent Anna házát Olaszországba a tengerpartra, ahol az a mai napig látható. Szent Annához érdemes könyörögni, hogy segítsen a költözködésben. Vigyázni fog az emberre, bár magában a cipekedésben nem segít. A bányászoknak is Anna a védőszentje, meg a lovaglásnak és a bútorasztalosoknak, sőt Norwich városának is. Sok csodát tett életében.

Az én történetemnek Assisi Szent Ferenc (1181–1226) a védőszentje, ugyanis ez az egész egy rablással kezdődik, és az első szent dolog, amit Szent Ferenc véghezvitt, szintén rablás volt. Ruhaszövetet lopott az apjától, és szétosztotta a szegények közt. Az igazi tolvajoknak is van védőszentjük – Dismas (I. század) –, de én nem vagyok igazi tolvaj. Én csak jót akartam.

Aznap kezdődött, mikor először mentünk a Ditton Parki Általános Iskolába. Az van a bejárat fölé írva, hogy „Ditton Parki Általános Iskola” – „az új település kiválóságait neveljük”.

– Látjátok, mi van odaírva? – kérdezte apa, mikor a kapunál elbúcsúzott tőlünk. – Itt nem elég igyekezni, a legjobbat kell nyújtani, ami csak tőletek telik. Szeretném, ha mindent beleadnátok! A hűtő ajtaján hagytam, hogy mit csináljatok a vacsorával.

Én tényleg igyekszem szót fogadni apának, de nem azért, mert félek, hogy begurul, és itthagynak bennünket, ha bajt csinálunk. De minek kockáztassak?

Az első órán nagyon szorgalmas voltam. Rajzóra volt, és Quinn tanár úr megkérdezte, kiket tekintünk a példaképünknek. Egy nagydarab gyerek, akinek csupa szeplő a nyaka, azt mondta, hogy Sir Alex Fergusson megérdemli, hogy felnézzünk rá. Fel is sorolta az összes bajnokságot, amelyeket az ő vezete-
tése alatt nyert a United. Egy fiú, Jake azt mondta, hogy a játékosok fontosabbak, mint a csapatok menedzserei, és Wayne Rooneyt javasolta, mert nagyon jól játszik. Quinn tanár úr szétnézett az osztályban. A futball pedagógiai vakvágánynak bizonyult. Jelentkeztem, de egy lányt szólított fel helyettem.

- Tanár úr, én egyetlen focistát sem ismerek.
 - Nem muszáj focistának lennie.
 - Ja, akkor sem tudok senkit mondani, tanár úr.
- Majd kiugrottam a padból.
- Damian, neked ki a példakép?

A többiek mostanra már vagy a focisták vagy a menedzserek pártját fogták. Én csak annyit mondtam:

- Szent Rókus a példaképem.
- A többieknek erre a torkán akadt a szó.
- Melyik csapatban játszik?
 - Egyikben sem, tanár úr. Ő szent.

A többiek ezt hallva tovább vitatkoztak a focin.

- Pestises lett, és az erdőben bujdosott, hogy nehogy megfertőzzön valakit. Egy kutya talált rá, és nap nap után táplálta a remetét, akinek egyszer csak csodálatos gyógyereje lett. Az emberek százával özönlöttek erdei kunyhójához. Annyira félt attól, hogy esetleg

rossz tanácsot ad valakinek, hogy életének utolsó tíz évében nem szólalt meg.

– Erre az osztályra is ráférne néhány Szent Rókus! Köszönöm, Damian.

– Ő a pestis, a kolera és a bőrbántalmak védőszentje. Sok csodát tett.

– Hm, az ember mindig tanul valami újat.

Már valaki mást szólított fel, de olyan jó érzés volt, hogy ügyes voltam az órán! Alexandriai Szent Katalin (IV. század) jutott hirtelen az eszembe:

– Azt akarták, hogy menjen férjhez egy királyhoz, ő meg azt felelte, hogy neki már van társa, Krisztus. Ezért aztán egy nagy fakerékkel kerékbe akarták törni, de a kerék ezernyi szilánkra – hatalmas éles tüskékre – tört szét, amelyek szétrepültek az odagyűlt tömegbe, és megöltek, meg megvakítottak egy csomó bámészkodót.

– Mennyi erőszak! Tömegszerencsétlenségnek is elmenne. Hát, köszönöm, Damian.

Már senki nem vitatkozott a játékosokról meg a menedzserekről. Egytől egyig rám figyeltek.

– Később lefejezték. Ebbe aztán bele is halt, de vér helyett tej ömlött a nyakából. Ez volt az egyik csoda, ami a nevéhez fűződik.

– Köszönöm, Damian.

– Ő az ápolónők, a tűzijáték, a kerékgyártók és a Bedfordshire megyei Dunstable városának a védőszentje. Róla nevezték el a Katalin-kereket. Szűz vértanú volt. De vannak más nagyszerű szűz vértanúk is. Ott van például Szent Sexburga Elyből (670–700).

Mindenki elkezdett nevetni. Sexburga nevén mindenki nevet. Lehet, hogy már 670–700 között is nevettek rajta.

– Sexburga Kent királynője volt. Mind a négy nővérét szentté avatták. Úgy hívták őket, hogy...

Ám még mielőtt elmondhattam volna a nevüket – Ethelburga, Withburga... –, Quinn tanár úr rám szólt:

– Damian, már mondtam, hogy köszönöm.

A tanár úr végül is háromszor köszönte meg a munkámat. Ha ez nem a kiválóság jele, akkor nem tudom, mi az.

Amit mondtam, művészileg inspirálta a többieket, ugyanis rajzórán szinte minden fiú azt a tömegkatasztrófát festette le, amely Szent Katalin kivégzésekor történt. A képeken csak úgy hemzsegték a hegyes fadarabok, és minden ember nyakából ömlött a tej. Csak Jake festett mást: Wayne Rooneyt.

Az ebédlőben az egyik fiú, aki a büfében vett hamburgert, odajött hozzám, és elkezdett az orrom előtt hadonászni a kajával, közben pedig azt hajtogatta:

– Szexiburger, szexiburger!

Az asztalnál mindenki nevetett. Azt hiszem, nem értették, miről van szó, és épp el akartam nekik magyarázni, amikor odaért Anthony, és leült melém, ők meg mind elhallgattak.

Sonka és paradicsom volt a szendvicsünkben, és kaptunk hozzá egy-egy kisdoboz csipszet.

– Ma jól ment a tanulás. Neked?

Anthony halkán beszélt:

– Túl feltűnő, amit csinálsz. Viselkedj úgy, mint a többiek, különben ki fognak nevetni!

– Hadd nevéssenek! Az üldöztetés csak jót tesz az embernek. Copertinói Józsefen is csak addig nevettek, míg meg nem tanult lebegni.

Nagydarab szeplős nyakú gyerek ült le mellénk. Nem fért a pocakjától, és amikor leült, a hasával maga felé döntötte az asztalt. Odagurult hozzá a csipszes dobozom. Elvette és kibontotta.

– Ez az övé – közölte Anthony, és rám mutatott.

– Hát te meg ki vagy? – kérdezett vissza szeplősnyak.

– A bátyja.

– Á, nagyfiú! Minden csipszet én eszek meg! – mondta, miközben potyogott a szájából a morzsa. – Az iskolában ez a szabály.

– Nem veheted el tőle a csipszet! Árva, nincs anyja.

– Mi az, hogy nincs anyja, az meg hogy lehet? Anyja mindenkinek van. Még azoknak is van, akiknek nincs apjuk. Ja, amúgy finom a csipsz.

– Meghalt – közölte Anthony.

Szeplősnyak nem rágcsált tovább, és visszaadta a csipszes dobozt. Azt mondta, Barrynek hívják.

– Jó, hogy összefutottunk, Barry – nyújtotta a kezét Anthony. Anthony meg volt győződve róla, hogy jó, ha barátkozunk.

– Hol laksz?

– A hídon túl, az éjjelnappali mellett.

– Arrafelé nagyon jók a telekárak, nagyon jók.

A testvéremet komolyan érdekli az ingatlanpiac.

Miközben a játszótér felé tartottunk, Anthony azt tanácsolta:

– Mondd meg, hogy meghalt az anyukád! Mindig bejön. Még ajándékot is kapsz.

Délután úgy döntöttem, hogy Szent Rókus példáját fogom követni. Számtanórán ellenálltam mindennemű kísértésnek, és nem szólaltam meg, nem jelentkeztem, amikor pedig rám került a sor, nem válaszoltam. Quinn tanár úr megkérdezte, jól vagyok-e, és alig tudtam megállni, hogy ne válaszoljak, de végül csak bólintottam. Az órai munkában ugyan nem vettem részt, amit tettem, mégis helyesen tettem, csak ez nem volt mindenki számára nyilvánvaló.

Egész hazáig követtem Rókus példáját. Apa odaírta egy papírra, hogy mit csináljunk a vacsorával, a cetlit meg felrakta a hűtő ajtajára egy mágnessel.

Kedves Srácok!

Csirkével és spárgával töltött lepény lesz vacsorára. A térsza a fagyasztó legfelső fiókjában van.

Kapcsoljátok be a sütőt, és állítsátok 190 fokra! Figyeljétek a kijelzőt! Mikor kiírta, hogy elég meleg a sütő, tegyétek be a lepényt! Vegyétek le az iskolai ruhát, és rakjátok az ágyatok végére! Vegyétek fel a melegítőt! Aztán tegyétek be a tepsis krumplit is a sütőbe! Otthon leszek, még mielőtt elkészülne.

A

Jólesett, hogy kedvesnek szólítanak.

Mikor apa hazajött, megettük a lepényt, aztán bekaptunk még öt szelet gyümölcsöt, és mind a ketten felhajtottunk egy-egy nagy bögre vizet, hogy átmossa a májunkat. Mikor már mindkettőnk mája tocsogott a vízben, megcsináltuk a leckét. Apa ott ült velünk. De akkor megszólalt a telefon, én meg véletlenül beleszóltam. Nem tudom, Szent Rókus hogy bírta ki tíz évig, bár neki nyilvánvalóan könnyebb volt a dolga, mert még nem volt telefon. No mindegy, Quinn tanár úr volt az. Otthon kereste apát. Micsoda megtiszteltetés!

Apa később bejött, és leült az ágyam szélére.

– Kicsit szótlan vagy ma. Leharapta a nyelved a kismacska?

Intettem a fejemmel, hogy dehogy harapta.

– Hallom, hogy az iskolában is hallgatag voltál.

Bólintottam.

– Nem akarsz nekem mondani valamit?

Megint megráztam a fejem.

– Hát jó, nyomás lefeküdni!

Már épp csukta be az ajtót, mikor nem bírtam tovább ellenállni a kísértésnek, és megszólaltam:

– Miért telefonált Quinn tanár úr?

– Hát, tudod, csak beszélni akart velem. Tőle tudom, hogy milyen szótlan voltál ma.

– Ma háromszor is köszönetet mondott nekem. Biztos meg volt velem elégedve. Mondta, hogy jól dolgoztam?

– Azt mondta... Igen, mondta, hogy jól dolgoztál – beletúrt a hajamba. – Az egyik ügyfelünk említett ma

egy helyet. Valami Jégpalota. Lehet benne szánkózni meg síelni. Mit szólsz?

Nem tudtam, mit mondjak.

- Jutalomból, amiért olyan jól dolgoztál a suliban.

- Ja, úgy már más!

- Rendben. Akkor holnap, mivel nagyon igyekszel, az iskolából rögtön odamegyünk.

A Jégpalota nagyon jó volt. Igazi hó van benne, amit egy nagy hóágyúval készítenek. Spéci síruhát adnak. Egy szánkóra csak egy ember ülhet, de Anthony elmondta az ügyeletesnek, hogy meghalt az anyukánk, és így ránk hagyta, hogy csináljunk, amit akarunk. Kétszer mentünk le együtt, aztán külön-külön egyszer hason fekve, háromszor meg hátrafelé.

Az iskolában másnap reggel mindenki a Jégpalotáról kérdezősködött. Elmeséltem, hogy működik a hóágyú, és épp azt mutattam be, hogy csúsztunk le hátrafelé, amikor teljes erővel nekimentem Quinn tanár úrnak, aki épp befelé tartott.

- Hé! Hé! - kiáltotta, mert kivertem a kezéből az összes füzetet.

Segítettem fölszedni őket. A sajátom is köztük volt, láttam: az, amelyikben Szent Annáról írtam. Cédula volt belerakva, de a tanár úr kiszedte, és zsebre tette, amikor kiosztotta őket.

- Mit művelsz, hékás?

– A Jégpalotát mesélem, tanár úr. Tegnap voltunk. Nagyon jó volt.

Hirtelen felderült az arca, és azt mondta:

– Mi lenne, ha ma erről írnál fogalmazást? Írj egy érdekes beszámolót mindarról, amit ott láttál! Fogadni mernék, hogy a jégpalotáknak nincs védőszentjük!

A Speke Jégpalota

Írta: *Damian Cunningham,*

tanár: *Mr. Quinn*

Érdemes elmenni a Speke Jégpalotába. Korcsolyázni is lehet, meg szánkózni. A korcsolyázás védőszentje Lidwina (1380–1433), aki korcsolyázás közben megsérült, és életének hátralévő részében az ágyat nyomta. Türelemmel viselte a szenvedést, és számos csodát vitt véghez: például hét éven keresztül csak szent áldozati ostyát evett.

Többet lehet róla olvasni a következő internetes oldalon: www.totallysaints.com/lidwina.html.

Az az igazság, hogy mindennek van védőszentje. Assisi Szent Klára (1194–1253) is azt mondta nekem egyszer:

– Olyanok a szentek, mint a tévé. Mindenütt foghatók, csak antenna kell hozzájuk.

2

Anthony nem hisz a szemének, hogy még mindig nem hoztam szóba az Európai Pénzuniót.

Az Európai Pénzunió

Írta:

Anthony Cunningham, hatodik osztály

A pénzt Kínában találták fel Krisztus előtt 1100-ban. Ezt megelőzően a kínai kereskedők késekben és ásókban határozták meg az áruk értékét. De ezek túl nehezek voltak ahhoz, hogy magukkal cipeljék őket, így hamarosan pici késeket és parányi ásókat használtak helyettük, amelyeket bronzból öntöttek, és ezek voltak az első pénzérmék. Hamarosan minden országnak saját pénzérméi voltak. Európában ott volt a veretes német márka, a szertelen olasz líra, a stílusos francia frank és persze a nagyszerű brit font. A fontot először 1489-ben dobták piacra. Akkor

még egyfontosakat használtak. Most, december 17-én felváltja az euró.

A bankokból az elhasznált bankjegyeket speciális vonaton szállítják el valami titkos helyre, hogy megsemmisítsék őket. A vonat meg másnap reggel új pénzzel megrakva jön vissza. Szóval ebben a pillanatban Angliában szinte az összes pénz vonaton van.

Gyűjtsük befőttesüvegekbe a pénzt: külön az ötpennyseket, egy másikban a tízpennyseket, megint egy másikban pedig a húszpennyseket, és így tovább. Ha megteltek, el kell vinni a bankba, és ott majd beváltják euróra. December 17-én lesz az „€ nap”, ezen a napon mondunk BÚCSÚT az öreg fontnak.

Anthony szinte mindennap elsiratta a jó öreg fontot. Az iskolából hazafelé mindig nekiiramodott, és meg sem állt a felüljáró tetejéig. Addig várt, míg egy vonat dübörögve elhúzott alatta. Akkor aztán folymatosan integetett meg üvöltözött a vonat után, míg csak látszott a szerelvény vége. Pont úgy, ahogy az állomásokon dekkoló utcagyerekekről készült filmben ordítznak a kölykök:

– Isten veled! Isten veled, öreg font!

Úgy ordított, hogy azt hihette az ember, Anthoynak minden egyes tízfontos a barátja volt. Sokszor úgy tűnt, mindjárt elsírja magát.

– Gondolj csak bele – mondta ilyenkor –, hogy ötszáz év történelme megy füstbe!

Máskor meg teljesen fellelkesült ugyanezen.

- Gondolj csak bele - mondta ilyenkor -, hogy karácsonytól ugyanazzal a pénzzel fizethetünk Londontól Athénig!

Esténként lefekvés előtt mind a hárman bedobtuk az aprónkat egy nagy whiskysüvegbe, amelyet a lépcső mellett tartottunk. Anthony a könnyeivel küszködött, mikor bedobálta az ötpennyseit. Reggel pedig a konyhába menet mindig megsimogatta a palackot, mosolygott, és azt mondta:

- Csodálatos, milyen gyorsan gyűlik benned a pénz!

És akkor mi van? A pénz csak egy dolog, és a dolgok változnak. Jönnek és mennek. Erre jöttem rá. Az egyik percben ott vannak melletted, akár át is ölelheted őket. A következőben viszont már bottal ütheted a nyomukat. Olyanok, mint a máltai lovagok.

3

Új házba költöztünk

Írta:

Anthony Cunningham, hatodik osztály

Nemrég költöztünk be a Cromarty köz 7-be.

Az ingatlanban három hálósoba található, amelyek nem az utcára néznek. 180 000 fontba került, de jó értékálló épület, sőt nagyon valószínű, hogy az értéke növekedni fog! A tetőn napelemek vannak, és költségtakarékos központifűtés-rendszer van az egész házban. A két fürdőszobából az egyik közvetlenül a legnagyobb hálósobára nyílik.

A képet a ház előtt és a ház háta mögött megfelelő nagyságú kert teszi teljessé az újonnan kialakított egyedi falusias környezetben.

Végre van saját hálósobám! Focistas tapéta van a falon, én választottam.

Építészeti é én kiábrándítónak találtam a házat.

Még emlékszem, amikor zsinórral voltak a telkek kijelölve a Cromarty közben. Apa elvitt bennünket a vasút mellett húzódó nagy földdarabhoz, ami csupa bozót volt meg csalán. Egy férfi várt ránk. Kockás ingben volt, és egy papírokkal tömött mappát tartott a kezében. Odavitt bennünket egy földdarabhoz, ahol kivágták a bokrokat, és lenyírták a fűvet. Keresztül-kasul volt húzkodva madzaggal. Mutatott egy helyet, és azt mondta, hogy „Dogger utca”. Aztán a következő sarkánál meg azt mondta, hogy „Finister út”. Végül balra mutatott, és azt mondta: „Cromarty köz”.

– Mit szöltok hozzá? – kérdezte apa. – Akarjátok, hogy ideköltözzünk?

Én azt mondtam:

– Igen, szeretném – nagyon tetszett az ötlet.

És így is lett.

A lelkesedésemnek egy félreértés volt az oka. Én azt hittem, hogy apa arra gondol, eztán majd a madzagok között lakunk a mezőn.

Rengeteg szent élt szokatlan körölmények között. Szent Ursula (IV. század) tizenegyezer társával élt egy hajón. Szent Simeon (390–459) pedig úgy próbálta magát megóvni a földi kísértésektől, hogy egy háromméteres oszlop tetején lakott. Amikor aztán a bámész-kodók folyton őt bámulták, felköltözött egy tíz méteres oszlop tetejére, hogy ne is hallja őket. És amikor azok nekikezdték ordítózni (449-ben), egy húszméte-

res oszlop tetején vert tanyát, ahol békés szemlélődésben teltek hátralévő napjai.

Ezek után annak a gondolata, hogy a túskebokrok és a kihúzott madzagok között lakunk majd a mezőn, egyáltalán nem tűnt furcsának. Nekem tetszett, és alig vártam, hogy odaköltözzünk. De amikor újra kimentünk, már nyoma sem volt bokroknak, és egy táblára az volt kiírva, hogy „Portlandi dűlő – egyedi, önálló, újszerű”, és négysornyi hegyes tetejű ház állt előttünk, mindnek szokatlan formájú ablakai voltak. A Cromarty köz 7. három hálósobás családi ház, nagy előkerttel és hátsó kerttel meg napelemekkel.

Anthony azt mondta:

– A nem iker- vagy sorházként készült épületek értékállóbbak, és a legtöbb vásárló most a három hálósobás megoldást keresi. A napelemek növelik a ház értékét.

Ha ahhoz a hajóhoz hasonlítom a házunkat, amelyiken tizenegyezren húzódtak meg, vagy a húszméteres márványoszlophoz, akkor nem igazán mondható szent hajléknak, ezért fogtam magam, és építettem egy remetelakot.

Apa ki akarta dobálni a hullámpapír dobozokat. Ezért feltéptük a tetejüket, és egy csomó olyan dolgot találtunk bennük, amelyekről már el is felejtkeztünk. Az egyik tele volt vázákkal. Egy másikban csak ágynemű volt. A harmadikban karácsonyi díszek, meg egy autópálya, amelyet föl is állítottunk abban a szo-

bában, ahová a dobozok voltak bezsúfolva. Aztán megtaláltam azt is, amelyikben anya ruhái, meg az illatszerei voltak.

Mikor mindet kipakoltuk, kivitem a dobozokat a vasúti töltés oldalába, a végüket egymásba dugtam, és máris kész volt a remetelak. Alagútszerűre sikeredett. Kicsi felnyitható ablakokat vágtam rá, hogy ki lehessen rajtuk kémlelni.

Ha elment egy-egy vonat, abba beleremegett az egész környék. Sötétedés után a vonatok egy pillanatra bevilágítottak a remetelakba. A kerteket tövisbokrok választották el a töltéstől, így a remetelakot a házak felől szinte nem is lehetett látni. Kivitem magammal néhány cuccot – például a Szent Ferences könyvjelzőmet, meg egy tubus színezett arckrémet, amit találtam – nem vittem magammal sok mindent, mert az egésznek az volt a lényege, hogy a remetelakban egyszerű körülmények között éljen az ember. Persze nem lehettem folyton ott, mert iskolába kellett járni. De ha tehettem, kimentem. A tövisbokrok kicsit felsebeztek a bőrömet, de így volt jó: a szenvedés derék dolog (próbatételnek hívják).

A remetelak ötletét Limai Rózától (1586-1617) vettem, aki szintén egy remetelakban lakott egész kislánykorától a szülei kertjének a végében. Rengeteg csodálatos látomása támadt, többek közt megjelent neki a Szent Szűz és a Szentlélek is, meg egy csomó szent.

Sajnos egyetlen látomásom sem volt, pedig kint maradtam, míg csak nagyon hideg nem lett.

Felmentem a Google-ra, hogy megnézzem, mi nem jó a remetelakomban, és rögtön rá is jöttem. Nem tettem megfelelően próbára a testem. Az olyanok, mint Limai Róza, nem egyszerűen csak remetelakban laktak, hanem gyakran hetekig koplaltak, mindenhova mezítláb mentek, kényelmetlen ruhákat hordtak és ostorozták magukat.

Nem lehet megcsinálni minden próbatételt. Ha például az apám ragaszkodik hozzá, hogy mindennap mindenki egyen meg legalább öt szelet gyümölcsöt, akkor aligha fogok tudni hét napig koplalni. Az önsanyargatással meg az a baj, hogy itt, a Portland dűlőn egyszerűen nem tudom, hol sanyargassam magam. De ma végre a parkettán aludtam! Megvártam, míg apa lekapcsolja a villanyt, aztán felkeltem, és egyszerűen odafeküdtem az ablak alá. Kényelmetlen volt, de pont ez benne a jó. Másnap pedig iskolába menet hagytam, hogy Anthony előremenjen, én meg kibújtam a cipőmből. Amíg a réten jöttünk, ki lehetett bírni, bár a zoknim vizes lett. De a bekötőút, amelyik felvisz a rendes úthoz, apró kavicssal van felszórva. Szerintem valamelyik építkezési vállalkozó külön felfogadott valakit, hogy minden egyes kavicsot hegyezzen ki, mielőtt felszórják velük az utat. Ez bizony rendesen megkínzott. Nagy kísértést éreztem arra, hogy a fűvön menjek az út szélén, de ellenálltam a kísértésnek. A járda ezután már maga volt a megváltás.

Quinn tanár úrba az iskolakapuban futottam bele. Meglátta a lábam, és megkérdezte:

- Damian, valami baj van a cipőddel?
- Csak a testem akarom próbára tenni, tanár úr.
- Azt hiszem, nem értette.

Számtanórán odajött Jake, vállon veregetett, de nyomban fel is jajdult. Mire Quinn tanár úr megkérdezte tőle:

- Jake, miben sántikálsz? Biztos, hogy matematika?
- Tanár úr, csak a vonalzóját akartam elkérni, de olyan szúrós a válla.
- Tessék?

Most aztán mindenki engem bámult. Jake meg csak annyit mondott:

- Tanár úr, én csak megérintettem Damian vállát, ő meg megszúrta.

Quinn tanár úr odajött hozzám, és a vállamra tette a kezét. Aztán odahajolt hozzám, és halkán arra kért, hogy menjek vele.

- Ti meg csináljátok tovább a feladatot!

Kint a folyosón levettette velem az ingem, hogy megmutathassam, mi van a belsejében. Azt olvastam a totallysaints.com-on, a szentek honlapján, hogy Matt Talbot egész életében láncokat viselt a testén. Azt rögtön tudtam, hogy láncokat nem fogok tudni szerezni, ezért szedtem néhány gallyat a remetelak melletti tövisbokrokról.

- Ki tette ezt veled?

– Én magam, tanár úr.

– Felsebezte a bőrröd. Szedd ki az ingedből a töviseket, én meg hozok ragtapaszt! – Aztán amikor leraasztotta a karcolásokat, azt mondta: – Keress fel a fogadóórán! Egy levelet szeretnék küldeni az édesapádnak. Nincs semmi baj, de fontos, hogy megkapja, elviszed?

Barna boríték volt, egész vastag. Apa azon nyomban felbontotta, ahogy odaadtam neki. Elolvasta, majd eltette a zsebébe.

Anthony megkérdezte:

– Mi van a levélben? Kirándulni mennek Damianék?

– Nem – vágta rá apa. – Bár... valami olyasmi. Igen, végül is kirándulás. Nyomás, mossátok meg a keze-teket!

Én voltam a soros a mosogatásban, Anthonymak kellett elrakni az edényeket. Ilyenkor apa mos fel, de amikor visszamentem az ebédlőbe, hogy megnézzem, maradt-e még valami, épp a levelet olvasta megint. Mikor bementem, eltette, de láttam, hogy az egyik sárga lapra az van írva, „Speciális kivizsgálás”. Azt gondoltam, hogy a „Speciális” csak valami állati jó lehet.

Azt hiszem, apa aznap este későn feküdt le, mert még az ágyban elaludtam, mielőtt feljött volna fogat mosni. Az éjszaka közepén arra ébredtem, hogy rosszát álmodtam (nem akarok róla beszélni), felkeltem az ágyból, és megint elnyújtóztam az ablak alatt a

parkettán. Az ágy melege után elég hideg volt a parketta. Nem is tudtam elaludni. Hirtelen arra lettem figyelmes, hogy valaki áll az ajtóban. Végre, gondoltam, látomásom van. De amikor közelebb jött, láttam, hogy csak apa az. Lehajolt és felnyalábolt, közben meg azt súgta:

– Sss, Damian, leestél az ágyról. Csak visszaviszlek a helyedre. Nehogy fölébredj!

Nem akartam, hogy észrevegye, hogy nem alszom. Csak feküdtem oldalra fordulva, hogy meg ne lássa az arcom. Azt hittem, hogy visszamegy aludni, de nem ment. Egy kicsit leült az ágy szélére. Aztán lehúzta a vállamon a pizsamát. A tüske nyomait nézte. Mikor aztán felállt, és elindult kifelé, odasúgtam neki:

– Apa, jól vagy?

– Te ébren vagy?

– Aha.

– Aludjál!

– Jó.

– Damian...

– Igen?

– Mi történt a hátaddal?

– Felsértették a tövissek.

– Damian, ugye megígéred, hogy vigyázol magadra? Jó legyél!

– Igyekszem. Egyfolytában ezen vagyok.

– Tudom, kisfiam. Tudom én azt.

Ezután kiment. Nemsokára hallottam, hogy lehúzza a vécét. Visszafeküdtem a parkettára.

4

Nehogy azt hidd, hogy olyan könnyű jól viselkedni! Mert hétfő reggel például nem sokkal azután, hogy apa elment dolgozni, csengettek. Ha apa nincs otthon, nem szabad ajtót nyitnunk. Ugyanakkor ideje volt elindulni az iskolába. Erkölcsei dilemmával kellett szembenéznünk: vagy ajtót nyitunk (nem fogadunk szót apának), és nem késünk el az iskolából (ami helyes); vagy nem nyitunk ajtót (ez helyes), de akkor meg elkésünk az iskolából (helytelen). Anthony nem szokott ilyesmivel törődni. Magára kapta a zakóját, és indult kifelé. Megállítottam.

– Apa kérte, hogy ne nyissunk ajtót.

– Húsz percünk van, hogy odaérjünk – közölte –, el fogunk késni.

Nem tudom, ki keresett bennünket, de megint csöngetett.

– De hát apa azt mondta, hogy nem szabad! – Most már kiabáltam, amitől csak még jobban kétségbees-

tem. – Apa azt mondta, hogy nem szabad ajtót nyitni, és nekünk szót kell fogadni!

Anthony vett egy levegőt, és azt mondta:

– Jól van. Akkor a következőt fogjuk csinálni. Vedd fel a táskádat! Elindulunk az iskolába, és ha bárkibe is belebotlunk a bejáratnál, az így csak a véletlen műve lesz. Nem nyitunk mi ajtót senkinek. Iskolába megyünk. Jó lesz így?

– Jó. – Anthony, ha akarja, nagyon érti, hogy kell megoldani az erkölcsi patthelyzeteket.

Az ajtónál várakozó „véletlen” egy férfi volt, fehér inget viselt, és South Parkos nyakkendője volt, a kitűzőjén meg azt olvastuk, hogy „Terry – Polgárőrség.”

– Abból a másik házból jöttem – közölte, és a sarkon lévő épületre mutatott.

Anthony megnézte magának a házat.

– Mivel a sarkon van a háza, a kertje is nagyobb, ami előny, viszont nincs parkolósáv a háza előtt, ami kifejezett hátrány a piacon.

– Apátok itthon van?

– Elment dolgozni.

– Anya?

– Ő meg meghalt – közölte Anthony.

– Ó!

Terry zsebre tette a kezét, mintha keresne valamit, amivel megajándékozhat bennünket. Anthony ránézett, és várta, hogy kapjunk valamit, de úgy tűnt, hogy Terrynél nincs semmi.

– Átadnátok apátoknak egy üzenetet?

- Persze.

- Még nem találkoztam vele. Akkor járok dolgozni, mikor a legtöbb ember még alszik, de mondjátok meg neki, hogy ha volna kedve ma este hét körül átjönni, az tök jó lenne. A legtöbb új lakó ott lesz.

- Mi is jöhetünk?

- Persze hogy jöhettek. Hé, figyeljete csak! - Valamit babrált a nyakkendőjével, az meg elkezdte a South Park zenéjét játszani. Elég meglepő volt.

- Ki a fene ez a Terry? - Apa kicsit ideges lett.

- „Terry - Polgárőrség” a túloldaltól. Azt mondta, hogy hétre vár.

- De mire föl? Buli lesz? Vagy vacsora? Monopolizni fogunk? Esetleg segíteni kellene neki a helyére tolni egy szekrényt?

- Zenélő nyakkendője van, és olyanokat mond, hogy „tök jó”. Szerintünk buli lesz.

- Olyan, ahol összeismerkedhetnek a szomszédok.

- Hány óra van? El kell ugranom egy üveg borért.

- Nem kell. Süteményt készítünk. Jó lesz?

- Erre nem számítottam!

- Kellemes vagy kellemetlen meglepetést szerezünk?

- Kellemeset. Örülök, hogy kaptatok az alkalmon, hogy valami klasszat csináljatok!

Az én ötletem volt, hogy süteményt készítsünk. Mikor hazaértünk az iskolából, azt mondtam Anthony-nak:

– Most aztán megmutathatjuk, milyen ügyesek vagyunk. Süssünk fánkot!

Anthonynek az volt a kifogása, hogy nem tudjuk, hogyan kell. De én emlékeztem, hogy régen rengetegszer készítettünk fánkot. Ez volt az egyik dolog, ami gyakran eszembe jutott. Volt, hogy még álomban is előjött.

– Kapcsold a sütőt 200 fokra! – mondtam, és már hozzá is láttunk. Vettünk 11 deka lisztet, 5 deka margarint és két evőkanál vizet, csipetnyi sót, aztán összedolgoztuk a hozzávalókat, és betettük a tésztát húsz percre a hűtőbe, hogy összeálljon. Hát eddig jutotunk. A pékek védőszentje, erről jut eszembe, Cataniai Szent Ágota (250 körül született).

Apa kivette a hűtőből a zacskót a tésztával, és csak annyit mondott:

– Zseniális, de ez még nem fánk, hanem csak a tésztája.

Akkor jöttem rá, hogy nem is a fánkra emlékeztem, hanem a pitére. Szomorú, sőt, riasztó, hogy az ember a legkedvesebb dolgokra sem emlékszik pontosan.

A dologban az a jó, hogy pitetésztából sokkal több mindent lehet készíteni, mint fánktésztából, mivel emeből almás lepényt is süthetünk. Ott volt a két alma, amelyeket vacsora után ettünk volna meg, azokból lett a töltelék. Felszeleteltük őket, meghintettük cukorral, ráraktuk sorban a tésztára, betettük a sütőbe, és elmentünk haját mosni. Az almás lepény illata betöltötte a házat. A lépcső tetején üldögéltünk

és szívtuk magunkba az illatot, apa meg addig össze-szedte az ünneplőnket. Még szerencse, hogy előző nap abban kellett menni, és még nem dobta be őket a szennybe. Elővette a vasalót meg egy szivacsot, és kisimította a gyűrődéseket. Megfésülte a hajamat, hátralépett és megnézett bennünket.

– Kitűnő! – közölte. – Tényleg jól néztek ki. Irány a buli!

– Nem kóstolhatnánk meg előtte az almás lepényt? Vagy nem ehetnénk egy kis pirítóst? Bármit. Majd éhen halunk.

– A legjobb szakács az éhség. Lesz ott kaja!

A kezemben vittem át a szomszédba a még meleg almás lepényt. Terry beterelt bennünket, és elvette a süteményt.

Apa ezzel nyitott:

– Már legendákat meséltek a nyakkendőjéről.

Terry megint babrált rajta valamit, és a nyakkendő eljátszotta a dallamot. Felnevettünk. De a dallam kitartóbb volt, mint a derűtségünk, így néhány pillanatig csak álltunk, és hallgattuk Terry nyakkendőjét.

– Ennyi, srácok – göcögött Terry, mikor a nyakkendője végre elhallgatott.

– A többiek már a nappaliban vannak.

A többiek négy nagyon tipp-topp férfit jelentett, akik mind fehér ingben voltak, meg egy szakadt kopasz embert, aki elnyűtt öltönyt viselt. Körben ültek, és cédulák voltak a kezükben. Terry nem hozta be a lepényt, és más kaja sem volt az asztalon.

Az öltönyös férfi kezét rázott apával, és üdvözölte:

– Isten hozta Portland dülő polgárőrségében! Én vagyok a környék körzeti megbízottja – szólítsanak Eddie-nek! Érződik, hogy még nem szoktak össze az új lakók, de tudja, hogy van ez. A rendelkezésükre állok, amikor csak szükségük van rám – hívjanak, ha valamit kérdezni akarnak, vagy segíteni kell, de teára is szívesen beugrom.

Apa leült, mi meg odaültünk mellé.

– Nem akarom kerülgetni a forró kását – közeledik a karácsony; ezek új házak. A statisztika szerint valószínű, hogy ki fogják önöket rámolni. Ha betörnek önökhöz, hívjanak! Én majd megmondom, milyen számon tartjuk nyilván a rablást, önök pedig ezzel mehetnek a biztosítójukhoz. – Ezután kis kártyákat osztott szét, amelyekre a telefonszáma volt rányomtatva.

Anthony megbökött, a gyomrára mutatott, aztán meg a fejére, utána egy ollót formált az ujjából. Értettem, mit mutogat:

– A gyomrom azt hiszi, hogy elnyiszálták a torkomat. – Az én gyomrom is ugyanezt képzelte. Az csak olaj volt a tűzre, hogy még mindig érezni lehetett az almás lepény illatát, ahogy a konyhában gőzölög magányosan.

Terry előrehajolt. Mi is előrehajoltunk. Lehet, hogy most jön a kaja! De ahelyett, hogy megkínált volna bennünket, elkezdett a hifitornyáról hadoválni.

– Képzeljék, ez a gyönyörűség háromezer fontomba van. – Megmutatta a vezetékköteget. Olyan volt,

mint egy maréknyi olasz spagetti, ahogy végigkúszott a szobán. – Én magam raktam össze az egészet. Rengeteget agyaltam azon, hogy melyiket vegyem meg, alaposan mérlegeltem, hogy melyik érne meg a legjobban. Az életem része. Ha valaki elvinné, nem élném túl. Mintha a testemből tépnék ki. Úgy érezném magam, mintha erőszakkal megcsonkítottak volna. És ugyanez a helyzet a számítógéppel is. Minden, ami valaha is eszembe jutott, rajta van a winchesteren, még a lelkem is a gépben lakik. Ha elvinné valaki, olyan lenne, mintha megözvegyültem volna. Ez mind hozzám tartozik, mind az enyém.

Semmije nincs, ami ehető lenne.

– Felszereltethetne egy riasztót vagy tarthatna kutyát – javasolta a körzeti megbízott rendőr. – Ha megnehezíti a betörők dolgát, továbbállnak. Ami persze annyit jelent, hogy a szomszédhoz fognak bemenni. Lehet, hogy van önök között, aki azt gondolja erre, hogy ez egy kicsit antiszociális hozzáállás. Nem tudom.

– Aha, tudják, én megdolgoztam ezért a házért. A ház én vagyok. Jaj, csak tudnám...

Az egyik nagyon tipp-topp fiatal férfi előrehajolt, és azt kérdezte:

– Véletlenül nem az itt a baj, hogy a házaink homokra épültek?

Apa hirtelen kiegyenesedett.

– Homokra? Csak nem? Ugye nem? Á, az nem lehet, én jártam itt, amikor az alapokat ásták.

A rendőr azt felelte erre:

- Azt hiszem, a szomszéd képletesen értette. Ugye, a Bibliában van az, hogy hasonlatos a bolond emberhez, aki fövenyre építette a házát; meg az is, hogy gyertyát sem azért gyújtanak, hogy a véka alá tegyék, meg ilyesmi?

- Bizony így van - helyeselt a legtipp-toppabb fiatal férfi -, Máté evangéliuma, 7. rész, 26. vers.

- Elnézést, hogy megkérdézem - szólalt meg a rendőr -, de véletlenül nincs feltéve teavíz?

Terry kiment a konyhába. Amíg kint volt, a rendőr azt kérdezte a tipp-topp fiatalembertől:

- Jól sejtem, hogy önök mormonok?

- Újabb keletű szentek - bólintott az egyikük. - Az emberek mormonokként emlegetnek bennünket, de mi jobban szeretjük, ha újabb keletű szenteknek hív-nak. Én Eli vagyok, ő Amos, ő pedig John.

Teljesen odavoltam!

- Maguk szentek! - lelkesedtem.

- Újabb keletű szentek.

- Mindegy, de szentek.

A körzeti rendőr a papírjait rendezgette, és megkérdezte, hogy van-e még valami, amit tudni szeret-nénk.

Feleltem a kezem, és azt kérdeztem, hogy:

- Valójában mit jelent az, ha valaki szűz vértanú?

Apa köhintett egyet, és gyorsan hozzátette:

- Ilyenekről tanulnak az iskolában. Damian, eredj, segíts Terrynek a konyhában! Anthony, menjél te is!

Terry a konyhában épp nescafét tett egy csészébe. De csak egybe. Az almás lepény ott volt az asztal szélén. Fahéjat is szórtunk rá, meg mazsolát. Az illatában a karácsony és a nyár illata keveredett. Ott pihent az asztal szélén, és senki nem törődött vele. Meg se kóstolta senki.

– Apánk azt mondta, hogy jöjjünk ki segíteni.

– Csak egy csésze kávé csinállok. Nincs mit segíteni.

Hát tényleg csak egy csészével csinált! A gyomrom úgy korgott, mintha csak hallotta volna, mit mondott Terry.

– Bemehetnétek megkérdezni a zsarut, hogy cukorral kéri-e.

Anthony nem mozdult.

– Mondtuk már, hogy meghalt az anyukánk?

– Ja, már mondtátok – közölte Terry. És most oda ment a konyhaszekrényhez. Volt benne egy csomó nagydobozos sós keksz, bulikra való. Valahonnan a dobozok alól előhúzott két csomag csipszet. Odaadta, és csak annyit mondott:

– Tessék, vegyétek el! De otthon egyétek meg! Nem akarok morzsát látni a szőnyegemen.

Hazafelé Anthony előkapta a csipszet, az orrom elé dugta, és rám nézett:

– Kaptunk! Mondtam, ugye? Mindig bejön.

Csak annyit kérdeztem:

– Biztos vagy abban, hogy ez így tisztességes?

– De hát anya biztos, hogy meghalt, nem?

Persze ezt magam is tudtam, de eddig még senki nem szembesített ennyire egyértelműen a tényekkel.

Mikor apa utolért bennünket, megköszönte a türelmünket:

– Ma este nagyok voltatok. Bármit kérhettek a kínai büféből.

Anthony tavaszi tekercset kért, aztán meg csirkét szójaszósban. Én valahogy nem voltam éhes. Akkor sem kívántam semmit, amikor apa bevitt a büfébe, és megmutatta, mi van az étlapon. Elment az étvágyam.

Mikor hazaértünk, apa és Anthony rögtön nekilátak a kajának, úgy, a műanyag tálcáról. Vettem elő tányért, kést és villát.

– Damian, hagyjad már! Késő van. Már nem akarunk mosogatni. Gyere, egyél egy kis rizst!

De én folytattam a terítést.

– Damian...

– Mindennek megvan a maga rendje. Erre ügyelni kell.

– Mire kell ügyelni?

– Te mondtad, hogy mindennek megvan a maga rendje. Meg hogy mindent a lehető leghelyesebben kell tennünk. Te mondtad. Most meg műanyag tálcáról eszed a vacsorád! Régen soha nem csináltunk ilyet. – Most már ordítottam. – Üljetek asztalhoz!

Apa megpróbált megnyugtatni.

– Damian, biztos szomorú vagy, de csak az éhség teszi.

– Nem vagyok éhes. Én csak azt akarom, hogy úgy vacsorázzunk az asztalnál, ahogy egy rendes családban szokás. Tegyük mindent annak a rendje és módja szerint!

– Megígérem, ha eszel egy falatot: tudod, ahogy egy rendes családban szokás.

– Jó, akkor eszem.

Apa leült az asztalhoz, és szedett nekem is egy kis csirkét szójamártásban.

Anthony odafordult hozzám:

– Miért nem tudsz normálisan viselkedni?

Apa közbelépett:

– Ugye, nincs minden rendben? Akkor meg hogyan viselkedhetnénk normálisan? – Majd elvett egyet Anthony tavaszi tekerceiből, és a tányéromra tette.

Borzalmas íze volt. Káposztát tettek bele szójacsíra helyett. De a gyomromat megnyugtatta.

Szerintem a tavaszi tekercs miatt nem tudtam rendesen aludni. Állandóan felriadtam attól, amit álmodok (nem akarok róluk beszélni). Egy idő után még az ágyamba is visszamásztam, hátha kényelmesen fekve elmúlik, de nem múlt el. Mihelyt derengeni kezdett, kilopóztam a remetelakba.

Mikor bekukkantottam, láttam, hogy van bent valaki: egy magas, csontos asszony, fényes kék szemekkel. Azonnal tudtam, kicsoda. Megszólítottam:

– Assisi Szent Klára (1194–1253)!

Rám mosolygott, és azt felelte:

- Úgy van. - Körülnézett. - Szeretem a remetelakokat. Valaha nekem is volt.

- Tudom.

- Mindig ott bújtam el. Ha valakinek szüksége volt rám, látomásként jelentem meg neki. Így intéztem az ügyes-bajos dolgokat.

- Ahhoz elég jónak kell lenni, hogy erre képes legyél. Én is inkább itt maradnék, az iskolába meg elküldeném a jelenésemet.

- Ez a képesség nem mindenkinek adatik meg. Én más voltam, mint a többiek. Kicsit olyan, mint egy emberszabású televízió. Ezért is lettem a tévé védőszentje: a vétkeim miatt. Vagy épp a jótéteményeim miatt? Manapság a tévében mindenféle ember képe megjelenhet másoknak. Nem mintha én már bármin is meglepődnék! Legalább van mivel elfoglalni magam. Szóval ezért szeretem a remetelakokat.

- Tudod, a házunkban nem lehet igazán szenthez méltó életet élni. Nem olyan, mint Szent Simeon oszlopa vagy Szent Ursula hajója a tizenegyezer utassal. Szent Klára kuncogott.

- A tizenegyezer utas fordítási hiba. Én nem engedtem volna, hogy a fordítást készítő szerzetesek éjszaka is dolgozzanak. Az utasok mindössze tizenegyen voltak, ha már az igazságról van szó.

- De ugye ott fönt emberek ezrei vannak veletek?

- Emberek tízezrei. Sok-sok ezer ember. Emberek százazrei. Sőt milliói.

- Nem találkoztaál véletlenül Szent Maureennal?

Kicsit eltűnődött. Végül azt mondta, hogy nem. Viszont hozzátette, hogy ott fenn végtelen sokan vannak.

– Az én atyámnak házában sok lakóhely van. János evangéliuma, 14. rész.

– 2. vers – tettem hozzá.

– Tényleg – állapította meg. És már el is tűnt.

Ha rajtam múlik, nem Szent Klárát kérem első jelesnek. De azt láttam, hogy jó szent, és nagyon érdekes volt vele beszélgetni. A látomások meg mind izgalmasak. Egy szó, mint száz: örültem, hogy megjelent nekem Szent Klára.

5

Az asszonyokkal kapcsolatos egyik alapvető változás a középkor óta a bőrápolás meghonosodása. Szent Klárának nagyon száraz volt a bőre, az arcát vékony vörös erek hálózta be. Az anyukám színezett arckrémeket használt. Ez amellett, hogy táplálta a bőrét, jó, világos alapot adott az arcfestékeknek.

Manchesterben dolgozott a Kendal cég szépségápolási részlegében. A munkája része volt, hogy sokkal szebb legyen, mint a többi anyuka. Az iskola kapujában szokott várni bennünket. Mikor hazaértünk, mindig vattával szedte le a krémeket. Azt mondta, hogy „leszedi az arcáról a vakolatot”. Egyik nap nem volt a kapuban, mikor vége lett a tanításnak. Csak vártuk, egyre vártuk, aztán Mrs. Deus, az iskolatitkár felhívta az egyik rendes anyukát, aki eljött értünk, és hazavitt magával. Idővel apa is előkerült, és folyton csak azt hajtogatta mindenkinek, hogy köszönöm a segítségét, meg hogy „a lehető legjobb kezekben van.”

Elmentünk apával oda, ahol anya a lehető legjobb kezekben volt, de őszintén megmondom, hogy nem értettem, mi volt benne annyira jó. Anyának nem engedték meg, hogy fölkeljen. A monitor egyfolytában be volt kapcsolva, és mindenki gondterheltnak tűnt. Anya hetekig ott maradt, aztán még több hétig, és minden alkalommal, mikor meglátogattuk, egyre komorabbnak tűnt. A bőre kiszáradt és megszürkült, akárcsak Szent Kláráé. Még a pici erek is látszani kezdtek az arcán.

Igazából ekkor kezdtem először a szentek után érdeklődni. Akkoriban mindenki folyton ezt a szót emlegette. Voltak orvosok, akiket szinte szentként tiszteltek. A nővérek közt meg akadt, aki igazi angyal volt. Sűrűn emlegették Szent Ritát – aki a feleségek védőszentje. Szent Józsefről meg – aki a hosszasan betegeskedő emberek védőszentje – az ágy végében lógott egy képeslap. Akkoriban a Mindenszentek Általános Iskolába jártunk, ahol sokat segítettek.

Mikor hárman magunkban voltunk otthon, mindig utánanéztam a szenteknek a Google-on. Így akadtam rá a totallysaints.com-ra is. Jólesett a csodatételeikről olvasni, és hinni abban, hogy a dolgok nem mindig úgy végződnek, ahogy az ember gondolja. Aztán egyszer csak valaki közölte velünk, hogy anya egy jobb világba költözött. Ami számomra csak azt igazolta, hogy az, amit előtte mondtak, hogy a lehető legjobb kezekben van, mégsem lehetett teljesen igaz. Akkor legalábbis semmiképp nem, ha valahol más-

hol még jobb volt neki. Erre a még jobb helyre különben soha senki nem vitt el bennünket, és amikor azt kérdeztük, hogy merre van, senki nem tudta igazán betájolni. Csak annyit mondtak, hogy:

– Egy jobb világba költözött, és nektek most igazán, de igazán jó fiúknak kell lennetek apátok mellett.

Úgy tűnt, arra figyelmeztetnek, hogy esetleg ő is fogja magát, és elköltözik, ha nem vigyázunk. Így aztán vigyáztunk. Mindig. Egyfolytában.

Pontosan emlékszem, hogy azt mondta valaki, majd a másvilágon, ha mi is egy jobb világba költözünk, találkozni fogunk anyával. És amikor felvetődött, hogy a Cromarty közbe költözünk, azt gondoltam, hogy biztos ez az a jobb világ. Mi másért költöznénk oda? Abban a pillanatban, ahogy megláttam a sátortetős házakat, tudtam, hogy nem erről van szó. Mert ugyan jó hely, de azért nem annyira.

Kiderült, hogy amikor azt mondták, hogy anya egy jobb világba költözött, csak átvitt értelemben beszéltek.

6

Másnap apa elém állt, mikor iskolába indultam.

– Ugye nem feledkeztél meg az útról, amit a levél említett?

– Nem fogunk nagyon elkésni? Mikor a Minden-szentek Általános Iskolával Llangollenbe mentünk kirándulni, fél nyolcra kellett ott lenni.

– Nem, ez nem ilyen lesz. Az osztály nem jön. Csak te meg én. No gyerünk, szállj be!

Így hát beszálltam, és máris indultunk. Többnyire nem az anyósülésen utazom, de mivel ma csak én és apa ültünk a kocsiban, oda ültem. Jó volt. A kezembe nyomott egy fénymásolt térképet, amelyen sárga kihúzóval be volt karikázva az egyik utca. Azt kérte:

– Fogd, amíg szükségem lesz rá!

Az egész olyan szokatlan volt, de még mielőtt kérdezhettem volna valamit, azt mondta:

– Nézd, mit találtam: nagyon régen nem hallgat-tuk – és betett egy kazettát, amelyen Martin Jarvis

olvassa fel az Igazságos Vilmost. Tényleg sokat lehetett rajta nevetni – mikor például a kisbabának lumbágója lesz. Annyira nevettem, hogy amíg meg nem érkeztünk, észre sem vettem, hogy apa nem is figyel. Valami olyan helyet kerestünk, ahol még soha nem járt korábban. Biztos azt figyelte, merre kell menni.

Egy régi, nagy ház előtt álltunk meg a park szélén, egy széles, kacskaringós utcán.

– Ez meg mi?

– Csak egy ház.

Az ajtóban álltunk. Réz névtábla volt a kapun.

– Miért hívják Huskinson háznak? Ez a nevük azoknak, akik itt laknak?

– Nem tudom. Nem ismerem őket.

– Akkor meg minek jöttünk ide? – kezdett elborítani a jól ismert pánik. – Én tényleg próbálok jó lenni, ugye tudod? – nyögtem.

– Tudom. És jó is vagy. Nagyon jó. Rendkívüli. Azt szeretném, ha mások is látnák, milyen rendkívüli vagy.

Bementünk egy szobába, ahol egy fonott szék állt. Egy köteg újság hevert az asztalon – a Scottish Caravaner (Skót Lakókocsik) tűnt közülük a legérdekeesebbnek. Egy néni fogadott bennünket, hosszú egyenes haja volt, és hosszú egyenes fülbevalója. Kérte, hogy menjünk vele. Akkor vettem észre, amikor már a folyosón voltunk, hogy nálam maradt az újság. Nem szerettem volna, ha azt gondolják, hogy el akarom lopni, ezért visszamentem, hogy visszategyem a

helyére. Mikor újra a folyosón álltam, senki nem volt ott, és nagy kísértést éreztem arra, hogy egyszerűen kisétáljak a kapun, és elfussak. De egyszer csak apa nézett ki az egyik ajtón, és kérte, hogy menjek be.

Mikor bementem a szobába, az a néni a hosszú fülbevalókkal épp kérdezett valamit:

– És megsebesítette magát?

– Volt rajta egy-két karcolás.

– Nézzük meg, jó? Damian, légy szíves, vedd le az inged!

Levettem, megvizsgálta a hátam, én meg addig azt a nagy, szomorú maszkot nézegettem, amelyik a szoba falán lógott. Szerintem afrikai lehetett.

– A karcolások nem mélyek, viszont rengeteg van belőlük. Mivel csinálta őket?

Apa rám nézett.

Megmondtam az igazat:

– A túskebokor ágaival.

– Szóval saját magad csináltad?

– Hááát... betettem a gallyakat az ingembe.

Apa azt kérdezte:

– De miért?

De még mielőtt válaszolhattam volna, a néni intett az ujjával, és azt mondta:

– Nem akarom, hogy a gyerek megijedjen.

Még egy csomó dolgot kérdezett tőlem. Megkérdezte, esténként hogyan alszom el, szoktam-e egyáltalán álmodni. Ez volt a legfurcsább kérdése:

– Szoktál olyasmit látni, ami valójában nincs is ott?

- De ha egyszer látom, akkor annak ott kell lennie, nem? Az meg hogyan volna lehetséges, hogy nincs ott, ha egyszer látom, hogy ott van?

- Hát erről majd még beszélünk - hagyta rám, és szélesen elmosolyodott. Ezután kivette az egyik fülbevalóját, és azzal matatott. - Most szavakat fogok sorolni, és azt kérem, hogy mondd meg, mi jut először eszedbe róluk! Menni fog?

Nem tűnt nagyon nehéz feladatnak.

- Akkor rendben van. Az első szó pedig az, hogy kicsi.

- Virág.

- Rendben - kicsit elképedt azon, amit mondtam, és valamit írt a papírára, valami olyat, hogy - érdekes, szokatlan.

- Mint kis virág, érti? - magyaráztam.

- Nem kell megindokolni! Én csak arra vagyok kíváncsi, mi jut eszedbe róla. A következő szó a sütemény.

- Szappan.

- Nagyon jó. Csengő.

- Leprás.

Összehúzta a szemöldökét.

- Hm - de aztán kisvártatva azt mondta: - hát jó.

- Ing.

- Szőr.

Most nem mondta azt, hogy jó, hanem visszakérdezett:

- Tessék?

Apa magyarázatul hozzáfűzte:

- Szőrcsuha, tudja, mint a...

Gyorsan intett a kezével apának, és le nem vette rólam a szemét.

- Légy - folytatta.

Én meg rávágtam, hogy:

- Copertinói József (1603-63). - Láttam rajta, hogy ez neki nem sokat mond, ezért folytattam: - Szerzetes volt. Azt tartották, hogy valami hibádzik a fejében, viszont képes volt a föld fölé emelkedni. Mikor a grottellai templomot építették, rendszeresen föltre-pült a tetőre, hogy segítsen a munkásoknak. Tudom, hogy zavarosnak tűnik, amit mondok, de sok mindenki látta, többek közt a híres kételkedő, Voltaire, valamint a nagy matematikus, Leibniz. Az nem semmi, amint Leibnizet - a történelem egyik legnagyobb elméjét - elképeszti a falu bolondja.

Azt hiszem, sikerült elkápráztatnom a nénit, ugyanis kiejtette a fülbevalót a kezéből. És nem is kérdezett többet. Ki volt ütve.

Apa magyarázkodott:

- Fogalmam sincs, honnan szedi ezeket.

De én megmondtam:

- A totallysaints.com-ról. Szenzációs linkjei vannak, ráadásul annak alapján is vissza lehet keresni a szenteket, hogy minek a védőszentjei. Ha például tudni szeretném, hogy ki az afrikai maszkok védőszentje...

- Nem vagyok rá kíváncsi. Nem az enyém a maszk. Azzal eltette a jegyzeteit, és visszarakta a fülbevalóját.

Miközben visszamentünk az iskolába, láttam apán, hogy bántja valami, ezért beszélgetni próbáltam vele:

- A maszkok védőszentje valószínűleg Uganda valamelyik vértanúja lehet. Ők a legnépszerűbb afrikai szentek. A legfontosabbikat lefejezték, de a többit...

- Damian, az isten szerelmére, békén hagynád végre a szenteket? És ha lehet, egyszer és mindenkorra? Hm? Ez nem... normális. Ez nem jó!

- Tessék? - Szóhoz sem jutottam. Hogy mondhat apa ilyet? - Hiszen mindenben a szentek a legjobbak! Ezért szentek...

- Damian, figyelmeztetlek!

Elhatároztam, hogy túrni fogok. Témát váltottam, és a skót lakókocsikról meg lakóautókról kezdtem beszélni. Kétféle kocsí van - az, amivel a vidéket járják, meg az, amelyik csak egy helyben áll. Azoknak, amelyekkel vándorolnak, a gyártók olyan neveket szoktak adni, hogy Ambassador (Nagykövet) meg Highwayman (Útonálló). De vajon miért? Szerintem egy útonálló aligha fog lakókocsin körbecsalinkázni. Egy nagykövet meg még úgy sem, hacsak nem egy nagyon, de nagyon kicsi ország nagykövete.

Apa úgy tett, mintha ez az egész nem is érdekelné, pedig biztos, hogy tetszett neki, amiről beszéltem, mert vett egy hatalmas szelet Mars csokit.

- Tessék, tömd meg a lepénylesődet! - mondta.

Otthon próbáltam elmondani Anthonynak, mi történt.

- Megtettem minden tőlem telhetőt - foglaltam össze -, de nem értettem, végül is mit akar.

Anthony csak ennyit mondott:

- Biztos azt hiszi, hangyás vagy.

Ez eszembe se jutott. És akkor mi van? Copertinói Jánosról is azt gondolták, mégis a föld fölé tudott emelkedni. Ha akart, repülni is tudott. Mérföldekre elrepült.

Már sötétedett, mire hazaértünk. Az újabb keletű szentek húztak el mellettünk biciklin. Mindnek volt fényvisszaverő csík a bukósisakján. Glóriaként ragyogott a fejük felett. Amikor lefeküdtünk, még mindig ők jártak az eszemben, és csak azt sajnáltam, hogy nem voltak igazi szentek, pedig az olyan jó lett volna. Aztán meg az kezdte fúrni az oldalam, hogy mit takar a nevükben az, hogy „újabb keletű”.

Apa szeretett mindent tudni. A régi házunkban benne volt egy vetélkedő csapatban, amelyet „A mindentudók”-nak hívtak. Mindig megnyerték a vetélkedőket. Apa gyakran ébresztett bennünket azzal, hogy megkérdezte például, „Melyik sportágban győz az, aki hátrafelé megy?”, meg ilyeneket. Így hát fogtam magam, és odamentem hozzá, hogy megkérdezzem, mit jelent az, hogy újabb keletű szent. Igaz, hogy erre hajnali háromkor szántam rá magam, mégis meglepett, amikor azt mondta:

- Honnan tudjam én azt? - azzal átfordult a másik

oldalára, és újra elaludt. Odabújtam mellé az ágyba. Már nem tud mindent, nem úgy, mint régen.

Az lett a vége, hogy nem tudtam újra elaludni. Elhatároztam, hogy megyek, és megkeresek valamit a Google-on – a mormonokat. Végül ráakadtam a latterdaysaints.org-ra, amely az újabb keletű szentek honlapja, ahol aztán megtaláltam mindent, amire kíváncsi voltam. Az újabb keletű szentek egyházát, azaz a mormonokét, 1827-ben alapította New York-ban egy John Smith nevezetű ember. Egy Moroni nevű angyal hozott neki egy halom aranytáblát, amelyeken furcsa írás állt. Smith rájött, hogy egy speciális szemüveggel el tudja olvasni az írást, amely, mint kiderült, azt mondja el, hogyan került Krisztus előtt 600-ban Izráel elveszett törzse Amerikába. Mikor Smith végigolvasta az írást, az angyal a táblákat a szemüveggel együtt magával vitte. Nekem kicsit mesebeszédnek tűnt az egész.

Még sötét volt, de úgy gondoltam, hogy magamra kapom az iskolai ruhát, és lemegyek a remetelakba. De ahogy kiléptem az ajtón, meggondoltam magam. Majd megfagytam. Olyan volt, mint amikor hideg zuhany jön a meleg víz helyett. Akkor egy pillanat alatt rájöttem, milyen zseniális dolog az ágy. Csak az volt a baj, hogy az ajtó becsukódott mögöttem, és nem tudtam visszamenni.

Hát a remetelakban sem volt sokkal melegebb.

Kezdtem bánni, hogy kémlelőnyílásokat vágtam a falára. Bekucorodtam a sarokba, és megpróbáltam

azzal elterelni a gondolataimat a hidegről, hogy ken-tem egy kis színezett krémet a kézfejemre. Nem anya bőrének a színe volt ez, de anya bőre mégis mindig ilyen színű volt. Ugye tudod, mire gondolk?

Aztán eltűnődtem azon, hogy milyen nehéz is jónak lenni. Az ember meg van győződve róla, hogy amit tesz, az jó, aztán kiderül, hogy igazából csak bajt csinál, és nem úgy viselkedik, ahogy azt elvárják tőle. Aztán eszembe jutottak a szentek, meg az, hogy úgy tűnik, apa nem rajong értük, és az is lehet, hogy nem az lett mindegyikükből, aminek eredetileg szánták őket, meg hogy ez az egész csak egy hatalmas félreértés. Aztán gyanítani kezdtem, hogy ezek a kételyek valójában kísértések, és ezért megpróbáltam elmondani egy imát, de semmi más nem jutott eszembe, csak az, hogy „az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében ámen! Meghalt az anyukám, ámen.”

De még ezt a rövid imácskát is öt perc alatt sikerült csak összehoznom, mert vacogtam a hidegtől. De Isten valószínűleg meghallotta az imám, mert válaszolt. És tudod, hogyan? Pontosan úgy, ahogy a többi felnőtt: adott egy ajándékot.

Pont akkor húzott el a töltésen egy vonat, amikor a végére értem az imának. A vonat huzatot csinált, és olajszagú levegő süvített keresztül a remetelakon; minden kémlelőnyílás ajtaját felcsapta. Kinéztem. A vonaton nem voltak ablakok, az egész egy nagydarab éjszaka volt, amely kereket oldott, és közben nagyokat sípolt, ahogy elhúzott a túskebokrok mellett.

Miközben a vonatot bámultam, láttam, hogy egy kisebb darab éjszaka kiszakad a nagyobból, és felém repül a töltésről. A remetelak bejáratának kellős közepébe vágódott bele, szétlapította a dobozokat, úgyhogy most még hidegebb lett idebent. Az a valami úgy gubbasztott a szétlapított dobozokon, mint egy nagydarab vastagbőrű béka.

Odamentem, és megtapogattam. Egy táska volt. Szétnyílt a cipzára. Pénz volt benne. Ez nem jelenés volt vagy látomás. Azt hiszem, nyugodtan mondhatom, hogy a jel volt maga. Egy ordító jel. Pénz volt benne. Papírpénz. Sok-sok köteg papírpénz. Ezer, meg ezer font, úgy tűnt, megvan egy millió is.